

Géčko!

SLOVO ÚVODEM

Zdravíme vás, přátelé literatury!

Čas chvátá bleskovou rychlostí a ani jsme se nenadáli a je za námi šest měsíců školního roku. Začíná březen, dny se prodlužují a co nevidět přijde první jarní den. Alespoň tedy podle kalendáře, protože téměř jarní počasí bylo po většinu zimy. Tak doufejme, že se nesplní pranostiky a že nebudou bílé Velikonoce.

Dostává se vám do rukou zase po určité době náš školní časopis g! Opět jsme pro vás připravili průřez zajímavostmi a akcemi, které se uskutečnili. A že jich bylo opravdu mnoho! Můžete si také přečíst příběh a na konci se můžete pobavit u vtipů anebo luštěním křížovky.

Hezký zbytek školního roku naplněný jen úspěchy vám všem! :-)

OBSAH

1. Slovo úvodem
2. Novinky ze Žákovské rady
3. Zájezd do Chorvatska
4. Prváky jsme uvítali beání
5. Stužkovací večírek oktávy B
6. Navštívili jsme vánoční Vídeň
7. Slavnostní koncert sboru
8. I přes nedostatek sněhu jsme si „lyžák“ užili
9. Z tanečních jsme si odnesli spoustu zážitků
10. Nenechte si ujít
11. Přítel všech přátelů
12. Studium v USA
13. Stránka zábavy
14. Hudební křížovka
15. A na závěr s trochou nadsázky...

NOVINKY ZE ŽÁKOVSKÉ RADY

I v letošním roce, podobně jako v minulých letech, chod školy doprovází Žákovská rada. Podařilo se uskutečnit některé nové nápady i některé tradiční akce a několik akcí ještě plánujeme. Letošní práci Žákovské rady bych zatím zhodnotil jako v rámci možností relativně dobrou, ale samozřejmě máme stále na čem pracovat a co zlepšovat... :-)

K akcím, které se určitě povedly, bych mohl zařadit novinku tohoto školního roku – dílničky. Při několika odpoledních schůzkách v učebně výtvarné výchovy se zájemci mohli naučit vyrábět svíčky a košíky od jednoduchých až po pokročilé techniky. Určitě bych také měl zmínit piškvorkový turnaj uskutečněný v říjnu. Všichni soutěžící bojovali statečně, ale vítěz může být jen jeden. Tím se stal Tomáš Kučera z primy A. Nejlepší účastníci byli vybráni a vytvořili družstvo, které se přihlásilo do oblastního kola soutěže Mistrovství škol ve hře piškvorky. I když náš tým nepostoupil, pořadatelé neskřývali údiv nad tím, jak dobře si naši malí hráči vedli v souboji s mnohem

staršími soutěžícími. Již tradiční akcí je hodnocení vánoční výzdoby tříd. Vcelku velký úspěch dosud zaznamenala i sbírka vršků od pet lahví na pomoc Honzovi Laurenčíkovi. Spustili jsme také projekt webových stránek, ale musím uznat, že ten má zatím stále velké rezervy, na kterých musíme hodně zapracovat.

A na co se můžete ještě těšit? Určitě nás čeká pokerový turnaj, Talentmánie, literární soutěž a možná nějaké dílničky či jiné akce, které budeme uskutečňovat podle aktuálních možností... Závěrem bych chtěl říct, že bych si přál, aby akce Žákovské rady byly i nadále alespoň trochu úspěšné a pomohly příjemně oživit život školy.

ZÁJEZD DO CHORVATSKA

Začal nový školní rok a všichni jsme se opět sešli v naší třídě. Po prvním týdnu úmorného mučení ve škole jsme se hned druhý týden já, někteří mí spolužáci a jiní studenti ze stejného ročníku osmiletého studia vydali do Chorvatska.

Vyjeli jsme v neděli v pozdních hodinách. Cesta tam se zdála nekonečná. Během ní jsme projeli mnoha státy střední Evropy. Zprvu jsem se snažil

usnout, ale nešlo to, a tak nám páni řidiči pustili film, který sice hrál, ale já jsem nic neslyšel, protože v autobusu byl hluk. Naštěstí byl film doplněn titulky. Hodiny plynuly, noc se měnila v ráno a já stále pozoroval hodiny a ne a ne usnout. K ránu jsem přeci jen usnul, ale potom už jsme dojeli k trajektu, který byl v Chorvatsku.

Nalodili jsme se a jeli na náš ostrov. Cestou do našeho města jsem podřimoval. Jakmile jsme dojeli na určené místo, čekali jsme na ubytování. Po ubytování jsme měli poradu s profesory a po ní jsme šli k moři. Po polehávání u moře a koupání jsme odešli do našeho campu. Uvařili jsme si jídlo, seděli jsme venku a společně diskutovali. Po večeri jsme vytáhli kytaru a hráli v jedné z chatek, až než přišli profesori a poslali nás spát.

Během celého týdne jsme chodili na pláž, jezdili na kole, podnikli různé

výlety do jiných měst po moři i po souši. Skákali jsme z lodi do vody a plavali na nejbližší pláž, abychom mohli nasbírat krásné mušle. Hráli jsme různé hry, jednou dokonce turnaj ve fotbale proti jinému gymnáziu z České republiky. Jindy jsme si já a pár kluků šli zaběhat na pláži kolem ostrova.

Kdybych mohl, hned bych se tam vrátil, bylo to úžasné. Poznal jsem kopu nových lidí, odjížděl jsem se spoustou krásných zážitků. No prostě, když si na to vzpomenu, mám pocit nostalgie a chci už léto. Závídím všem třetákům, kteří si mohou tohle dobrodružství užít, tak jako my a všichni bývalí třetáci před námi.

Petr Zbranek

PRVÁKY JSME UVÍTALI BEÁNÍÍ

Píše se první říjnový pátek. V aule školy se něco chystá. O co asi jde? Žáci druhého ročníku slavnostně uvítají o rok mladší prváky do studentského života na gymnáziu. Tato akce má na naší škole už tradici a říká se jí beánie. Že nevíte, jak to slovo vzniklo? I když zní, jako by se do češtiny dostalo z latiny, prý je původem české a odvozuje se od „bečení“, symbolu žakovského nevědění.

Nastal ten očekávaný moment. Celá aula naráz ztichla a na podium předstoupili Vašek s Anetkou, kteří se zhostili úkolu moderátorů. Po krátkém uvítání následoval první úkol. Všem prvákům, pěkně jednomu po druhém, byly pokládány záludné otázky. Každý, kdo nezodpověděl správně, musel sníst

lžici pálivého křenu s jablky. Druhý úkol byl ještě zákeřnější. Všichni prváci si vzali kelímek s vodou, kterou museli vypít. Háček byl v tom, že v některých kelímcích byla ve vodě rozpuštěna malá špetka soli a v jiných zase pár kapek citronu. Teď už záleželo jen na tom, jaké měl kdo štěstí (i když nevím, kterou variantu lze považovat za lepší). Do posledního úkolu jsme zapojili i jejich paní třídní profesorku Topičovou. Pozvali jsme ji na podium, zavázali jí oči a ona musela po hlase poznávat žáky, které znala sotva měsíc. Nutno podotknout, že si vedla velmi dobře.

A jelikož se kvapem blížilo zvonění, celou akci jsme museli pomalu ukončit a ač neradi, rozejít se do svých tříd. Tak hodně štěstí prvákům a ať se jim daří.

Martin Buriánek

STUŽKOVACÍ VEČÍREK OKTÁVY B

Je krásné strávit s tolika lidmi obrovské množství času a nakonec si uvědomit, že i přes veškeré hádky, problémy a rozdílné názory vám budou chybět. To je podle mě záměr stužkovacího večírku.

Vycházím z Umělecké školy, dneska se mi ale vůbec nedařilo. Věděla jsem to já a věděli to i ostatní, šlo to zkrátka slyšet. Na rozdíl od nich jsem věděla proč. Ani ne za hodinu začínal náš společný večírek, ani ne za hodinu už budeme oficiálně maturanty a nic ani nikdo nás už nezachrání...

Je osmnáct hodin a nějaká ta minuta k dobru, všichni jsou na svých místech: dívky naposledy nacvičují části programu, rozlévají štamprle slivovičky na uvítání a nabízí svatební koláčky, zatímco kluci

si berou na starost kabáty přicházejících hostů. Na ostatních jde vidět, jak jsou natěšení a možná i nervózní, baví se o všem, co je dnes může ještě potkat...

Dorazil poslední profesor a čeká nás proslov následovaný připitkem. Naše předsedkyně, jež se této povinnosti ujala naprosto skvěle, pronáší slova na uvítanou, ale bohužel i na rozloučenou. Nevím,

jestli je to jen můj dojem, ale myslím, že v tom nebudu sama, když řeknu, že na všechny padl zvláštní závoj nostalgie a minimálně na chvíli se nám v hlavě vybavily společně prožité akce jako lyžák, taneční kurzy, výlety do Prahy a nejedna návštěva Jablůnky...

Povečeřeli jsme a čeká nás ta nejdůležitější část programu – stužkování. Všechno je nachystáno: meč, číše, šerpy i stužky. Na scénu přichází naši milovaní třídní učitelé, pan profesor Ladislav Slezák a paní profesorka Hanička Navrátilová, kterou následuje básník Jan „Jeňa“ Ryšavý, který dostal za úkol o každém ze třídy složit několik veršů.

„Eva Bajerová“ zvolá Jeňa a přečte o Evči první verše. Oficiálně tak odstartuje vodopád devětadvaceti jmen v třídním seznamu. Každý je ošerpován, ostužkován a „opit“ sektem ze společné číše. Následuje program, jehož taneční číslo je, obzvláště profesorem Kozmíkem, přijato

velice kladně, jelikož je v něm zahrnut i optický klam. Tombolou jsme udělali radost obzvláště profesoru Niedenführovi, který po vylosování svého čísla vyskočil jako čertík z krabičky a pro svou cenu se svezl po kolenou...

Na závěr bych chtěla popřát těm, co je tato povinnost/radost teprve čeká, aby si z prožitého večera, až se budou k ránu vracet domů, odnášeli tak dobrý pocit jako my.

NAVŠTÍVILI JSME VÁNOČNÍ VÍDEŇ

V pondělí 9. prosince 2013 jsme se vydali na školní výlet do vánoční Vídně, všichni plní očekávání nových zážitků a poznání. Za pět minut osm dobíhali k autobusu poslední účastníci zájezdu a po několika pokusech našich profesorů dopočítat se správného počtu žáků jsme mohli vyjet.

Cesta byla náročná. Celou dobu pršelo, a tak jsme doufali, že po příjezdu do Vídně se počasí zlepší. I když nám paní průvodkyně slibovala odpoledne

sluníčko, po pátém zlomeném deštníku jsme tomu už příliš nevěřili.

Po dopolední prohlídce památek jsme se celí promáčení vydali na trhy před radnicí. Tady už jsme ochutnali všechny speciality, nakoupili dárky a většina si odvezla památeční hrníček.

Protože jsme byli promrzlí a unavení, rozhodli jsme se odjet z Vídně o něco dřív. Až na to počasí se zájezd vydařil, ale nenechali jsme si jím zkazit náladu a zájezd jsme si moc užili.

SLAVNOSTNÍ KONCERT SBORU

Dne 11. prosince 2013 se v školní aule uskutečnil Slavnostní koncert pěveckého sboru Gymnázia Kroměříž. Sbor pod vedením profesorky Motalové každou středu odpoledne nacvičoval spoustu známých písní a 11. prosince se žáci rozhodli svůj talent ukázat světu.

V 18:00 do plné auly začali přicházet sboristé s prof. Kočařovou za klavírem a prof. Motalovou, která celý sbor řídí, začali 4 hlasy příjemnou skladbou Dancing Queen, pokračovali písněmi Love me tender, Yesterday, Michelle, Can't help falling in love, You and I, Imagine, Ticket to ride, Penny Lane, Drive my car a Loolipop. V průběhu koncertu vystoupily také dvě žákyně, které zároveň studují konzervatoř, Sabina Koplová hrála na housle a Lucie Zubíková se chopila zpěvu skladby Where are you Christmas, na klavír je tentokrát doprovázela jejich kamarádka z konzervatoře Marie Drkulová. Následovala píseň Money, money, po které se diváci mohli dočkat malého překvapení v podobě výbuchu konfetů a rozsypaním čokoládových peněz do davu. Na uklid-

nění sboristé zazpívali The winner takes it all a plánovanou poslední píseň So this is Christmas, při které někteří žáci dostali prskavky a navodili tak ještě větší vánoční atmosféru. Po obrovském potlesku ještě zopakovali úvodní píseň Dancing Queen a rozloučili se tak s diváky.

Sbor se dále schází každou středu, plánuje jarní soustředění a nacvičuje nové písně na maturity a následující letní koncert.

I PŘES NEDOSTATEK SNĚHU JSME SI "LYŽÁK" UŽILI

V pondělí 6. ledna, hned po vánočních prázdninách, jsme se vydali na Dolní Moravu na lyžařský kurz. Z kvinty A jeli skoro všichni, ale z „béčka“ se rozhodlo jet jen pár žáků.

Cesta sice trvala dlouho, ale každým ujetým kilometrem jsme se blížili k areálu, ve kterém se nacházely celkem asi čtyři sjezdovky, ale bohužel byla v provozu jen jedna. To nám ale nezkazilo náladu. O to se postaralo zdejší jídlo. Myslím si, že mluvím za všechny, když řeknu, že nám strava moc nechutnala. Ale vždy může být hůř. Na pokojích nás ubytovali většinou nejméně po pěti, takže o zábavu bylo po-

staráno každý večer. Někdy až moc a ráno se nám potom vůbec nechtělo na svah.

Třetí den se kvůli počasí už zhoršil stav sjezdovek, a tak se některá družstva místo lyžování vydala na procházku, třeba ke sjezdovce Slon, kde byl obchod. Naše družstvo podniklo výlet lanovkou na hřebien, kde jsme se prošli, a zpáteční cestu jsme sešli sjezdovkou dolů. Při návratu do hotelu jsme zjistili, že náš hotel hoří. Trochu nás to vyděsilo, ale když jsme zjistili, že hotel nezapálil nikdo z našich spolužáků, tak se nám ulevilo.

Domů jsme přijeli všichni v pořádku a se spoustou zážitků.

Z TANEČNÍCH JSME SI ODNESLI SPOUSTU ZÁŽITKŮ

Taneční od pradávna patří ke studiu gymnázia. Už se stalo snad zvykem, že každý gymnazista, který se dostane do druhého ročníku, by se měl zúčastnit tohoto kurzu, kde se člověk naučí nejen tančit, ale i základní etiketu, o které někteří do té doby slyšeli pouze z vyprávění.

Letos se taneční těšily celkem velkému zájmu a každé úterý se v podvečerních hodinách scházeli skoro celý ročník. Bohužel se našlo i pár lidí, jejichž postoj k tanci nebyl příliš pozitivní, a pro-

to se kurzu s tanečním mistrem Markem Dvorníkem nezúčastnili. Myslím, že se tím ale ochudili o spoustu společné zábavy.

Právě zásluhou Marka Dvorníka vzpomínáme na taneční v dobrém. Dokázal i ty největší nešiky naučit všechny tance a se svou trpělivostí a smyslem pro humor nás opravdu bavil po celý čas každého kurzu. Asi nejkrásnějším momentem z celého tanečního kurzu byla slavnostní závěrečná, která zůstane většině z nás v paměti na celý život.

NENECHTE SI UJÍT

Píše se den 8. února 2014. Ten úžasný den, kdy se všichni studenti sejdou na školním plese. Tento den je výjimečný hlavně pro Ty, kteří jsou tanečníky při zahájení plesu. Vyjdu za zvuku známé slavnostní hudby na tříčtvrťový takt a tančí polonézu. Je to velmi významná událost, a proto si tuhle akci nesmíte nechat ujít!

Po polonéze se „rozjíždí“ samotný ples. Páni jsou vyzváni, aby požádali dámy o první taneček. Potom následuje waltz, valčík, blues, cha-cha, rock and roll a mnoho dalších tanců, včetně velmi tradiční české polky.

Co ples dále nabízí? Plno zábavy,

tance, dobrého jídla a koncentraci mnoha lidí na jednom místě. Dokonce i alkoholické a nealkoholické nápoje jsou samozřejmostí. Můžete si zde objednat také různé míchané drinky, jako například Sex on the beach, Chiquito a spoustu dalších. Vedle hlavního sálu je hudební sál, ve kterém je pro ty, kterým nestačí klasická muzika, úžasná diskotéka.

Ještě jsem vás nenalákal? Fajn. Pro pány je zde plno nádherných, krásně oblečených slečen, které čekají, až je někdo vyzve k tanci, jímž mohou navázat novou známost. Pro slečny je to trochu obtížnější. Všichni páni vypadají téměř stejně, až na jejich košile a kravaty. Pro

vás, dámy, zde máme jednu, možná dvě velmi pozitivní skutečnosti. Na ples se možná dostanete zdarma, protože se najdou i tací muži, kteří jsou gentlemani a rádi vám vstup zaplatí. Až budete uvnitř, plno pánů vám koupí pití a je velmi pravděpodobné, že z plesu půjdete s dobrou náladou a možná se vám ani nebude chtít domů. To vás ale nesmí odradit, záleží to jen a jen na vás. My pánové to máme

daleko těžší, než vy si myslíte. Už jenom to, požádat vás o tanec, je pro nás velkou výzvou.

Proto se nenechte pobízet a přijďte. Tento ples je něco výjimečného a určitě na něj nikdy nezapomenete. Těšíme se na vás.

S pozdravem studenti Gymnázia Kroměříž

PŘÍTEL VŠECH PŘÍTELŮ

Seděla jsem za volantem a zběsile ujížděla pryč. Slunce se skrylo v zákrytu šedočerné oblohy a svět sem poslal katastrofu. Můj domov se za mnou rozpadal na malé kousíčky a mně se v hlavě honila spousta myšlenek, slzy se mi draly do očí, ale musela jsem pryč, hlavně pryč od toho běsnícího víru.

Vzpomněla jsem si na všechny své přitele a najednou na zastávce spatřila tři lidi. Všechny jsem je chtěla zachránit, ale v tom stavu, v jakém mé auto bylo, bylo místo sotva pro jednoho dalšího. Nastala situace, v kterou jsem nikdy nedoufala. Musela jsem se rozhodnout. Když jsem přijela blíž, spatřila jsem svého nejlepšího přítele. Tím nejlepším se mi stal v den, kdy jsem se topila. Hodili mě z legrace

do vody, ale já panikařila vždy, když jsem pod sebou necítila pevnou zem. On pro mě skočil a vytáhnul mě ven jako hrdina. Ne moment! Vrátila jsem se zpět do reality a pohlédla na tu ženu, u které stál. Vypadalo to, že už dřív měla problémy s chozením, ale teď ta stará paní vážně potřebovala pomoc. Krom těch zranění co měla, pravděpodobně utrpěla i šok a můj přítel ji uklidňoval spolu se sympatickým blondátem mladíkem. Vypadal moc mile, jen ho potkat někde jinde.

Zastavila jsem a vyskočila z auta. Věděla jsem, že do konce života budu přemýšlet nad rodinami ostatních lidí, nad jejich životy, které mohly pokračovat, ale skončí právě tento den kvůli mně.

„Pojď rychle!“ drapla jsem ruku

přítele, ale on pomohl té babičce na místo spolujezdce.

„Co to děláš?!“ vykřikla jsem na něj, ale on se na mě podíval tím stejným pohledem, jako když jsem přišla k vědomí po chvíli topení se.

„Potřebuje pomoc,“ řekl a zavřel to auto. Pohlédla jsem na blondátoho mladíka, ale vypadal, že by se do toho auta nejradši naložil sám. Můj nejlepší přítel, znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že hádky teď nemají smysl. Zanádalava jsem a sedla do auta. Rozjela jsem se a uklidňovala starou paní, přitom zadržovala slzy při pohledu do zpětného zrcátka, jak můj nejlepší přítel mizí v dáli.

Seděla jsem na chodbě nemocnice, když ke mně doktor přišel a oznámil mi, že paní je mimo ohrožení života. S úsměvem na tváři mi oznamoval,

že jsem jí zachránila život.

„Ne, to jsem nebyla já,“ smutně jsem se usmála.

„Před lety mi zachránil život a teď obětoval svůj vlastní, aby život někomu jinému mohl pokračovat. V srdci se mi zapíše nejen jako dobrý přítel, ale také jako hrdina, ten co vždy chtěl pomáhat. Navždy v našich srdcích,“ dokončila jsem proslov na pohřbu a rozplakala se.

Když jsem odjížděla pryč, na ulici jsem spatřila známou tvář. Jednu starou paní, jak se objímá se svými vnoučaty a rozdává jim čokolády. Usmívá se a raduje se ze života. S úsměvem na tváři jsem se podívala na nebe a zakroutila hlavou. Najednou jsem měla pocit, jakoby tu můj přítel byl se mnou, vděčný za to, že jiný život může pokračovat.

STUDIUM V USA

Na začátku byl inzerát studentské agentury na internetových stránkách a moje odvaha, která tentokrát nezklamala. Tak jsem po nekonečném papírování konečně seděla v letadle do Chicaga, a měla jsem prožít jedno ze svých nejlepších pololetí na střední škole na středozápadě USA, ve státě Wisconsin, přímo na pobřeží Michiganského jezera.

Ve škole jsem byla zpočátku jediná výměnná studentka a svým novým spolužákům jsem zodpovídala otázky typu, zda v České republice ještě vládne Karel IV., zde se Česko nachází někde u Evropy nebo u Číny, jestli známe zmrzlinu a jaké je hlavní město Evropy...

V prvních dnech jsem veškerou energii vkládala do odezírání a poslouchání každé vyřčené slabiky, abych měla představu, o čem se mluví. Ale moji spolužáci i učitelé neskrývali nadšení nad mojí angličtinou, z jejich pohledu se se

mnou prý domlouvali mnohem lépe než s výměnnými studenty z předchozích let (ti pocházeli z Japonska, Dánska, Německa a Maroka). Když pak přijela moje spolužačka, výměnná studentka z Argentiny, a mohla jsem srovnat moje komunikační dovednosti s jejími, tak jsem v duchu děkovala své české škole, že mě na studium v angličtině tak dobře připravila.

Do školy (ale vlastně všude jinde) jezdili mí spolužáci svými auty, chodit pěšky bylo neobvyklé a budilo to pozornost kolemjdoucích: „kdo to tady chodí“. V USA se popojíždí autem i takové vzdálenosti, pro které by u nás nestálo za to nastartovat. Využila jsem nabídky a také jsem si vyzkoušela řízení auta, což je v Americe mnohem jednodušší než u nás, protože všechna auta mají automatické převodovky, stačí jen držet volant a šlápnout na pedál s plynem.

Školy jsou v Americe vesměs v

moderních budovách, takže když jsem ukázala obrázek kroměřížského gymnázia, tak jsem vzbudila údiv, že se učíme v historické památce. Vybavení americké školy jsem ale musela tiše závidět. Učebny i obrovské sklady s množstvím sportovního vybavení – brusle, lyže, kola různých velikostí a typů, které sloužily jako půjčovny na školní akce.

Příprava na vyučování mi nezabrala tolik času, jak jsem byla zvyklá z české školy, takže jsem měla dost prostoru pro mimoškolní aktivity se svými spolužáky. V zimě jsem si užila snowmobilování (jízdu na sněžném skútru) a po celou dobu posilovnu, výlety do okolních měst, oslavy v místním parku i u bazénů kamarádů.

Ve vyučování si američtí studenti většinu předmětů vybírají sami, povinná je jen americká historie a americká literatura. Jako studentku z české školy mě zaujala výuka předmětu „personálních financí“, která probíhala tak, že jsme měli namodelovaný svůj fiktivní život. Každý měl profesi, kterou si vybral, podle statistik nám učitel našel průměrnou mzdu v tomto vybraném povolání a s touto mzdou jsme hospodařili. To znamená, že každý měsíc spláceli hypotéku za studium (do té doby jsem si tak nevážila toho, že v Česku studujeme zadarmo), také jsme platili poplatky za bydlení, pak jsme si kupovali auto a další potřebné věci, ale zároveň jsme museli hlídat, abychom neutráceli nad své možnosti. Takže když jsem si vybrala auto, které se mi líbilo, tak jsem dostala vykřičník od programu počítače, že za auto nemůžu splácet víc

než 15% svého měsíčního příjmu.

Neobvyklý, ale velmi užitečný, byl z mého pohledu také předmět „sociální problémy“, kde jsme probírali ryze praktické společenské otázky – například sebevraždy, bezdomovectví (homelessness), homosexualitu, poruchy příjmu potravy, těhotenství mladictvích a interrupce...

Vyučování fyziky bylo zábavné, vzpomínám si, že když jsme vyráběli horkovzdušné balóny, tak učitel stál vedle nás připravený s hasicím přístrojem, jelikož tam v této situaci museli před rokem likvidovat požár. Jindy jsme si udělali výlet na horské dráhy a počítali jsme skutečné projeté rychlosti a skutečné dosažené zrychlení naší jízdy.

Vyučování americké historie a americké literatury se příliš nelišilo od našich evropských a českých zvyklostí, takže v tomto jsem měla pocit známosti i ve vzdálenosti poloviny zeměkoule od domova. O to víc mě překvapilo, když moji práci v hodinách americké literatury ocenila moje učitelka tím, že mě navrhla na ocenění „studenta měsíce“, což je událost publikovaná i v místním tisku. Takže poprvé právě v Americe se moje fotografie objevila v novinách. Součástí tohoto ocenění byl diplom a dopis, které mám zarámované a pověšené na zdi ve svém pokoji.

Tak takhle nějak vypadalo jedno z nejlepších pololetí z prozatímních sedmnácti let mého života. A na konci bylo rozhodnutí, že budu trpělivě vyhlížet příležitost, abych se na ta místa, která mi tolik přirostla k srdci, mohla vrátit.

STRÁNKA ZÁBAVY VÍTE, ŽE...

... Každý desetitisíc člověk má od narození zrcadlově převrácené orgány a mnohdy o tom ani neví (porucha situs inversus).

... V Kroměříži by tedy měli být 3 lidé s touto poruchou. Kdo se přizná?

... Planeta Země je nejjasnější ze všech planet sluneční soustavy (sluneční paprsky se odrážejí od vody na Zemi).

... Místo opalovacího krému nás před rakovinou kůže ochrání brokolice (obsahuje velké množství sulforafanu).

VTIPY

• Jde prasátko a pláče. Přijde za ním jiné prasátko a ptá se ho: „Proč pláčeš?“ „Když moje maminka je svině.“

• Stěžuje si slečna svému spolutanečníkovi:

„Já tancuji valčík a vy?“

... Káva má velmi pozitivní vliv na játra.

... Měsíc je milionkrát sušší než poušť Gobi.

... Koala má stejné otisky prstů jak člověk. Dokonce jsou skoro neodlišné i pod mikroskopem.

• Malý syn: „Tati, slyšel jsem, že v některých částech Afriky si muž bere ženu, aniž by ji před tím znal. Je to pravda?“ Otec: „To se děje ve všech zemích, synu.“

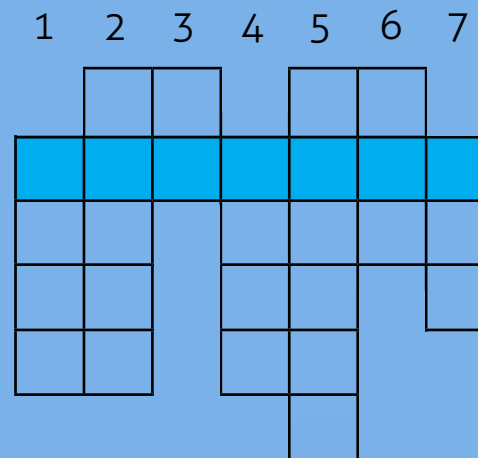
• Jsou věty, které se lidojedům neříkají. Například: „Potřebuji se dostat do formy.“

• Přijde Čech, Rus a Američan do baru a číšník na ně: „To má být nějaký vtip?“

• „Tatí, co je to kamzík?“ ptá se synek. „Ale... taková blbá ryba.“ odpoví otec. „Ale tady píšou, že kamzík skáče po skalách.“ „No vidíš, jak je ta ryba blbá.“

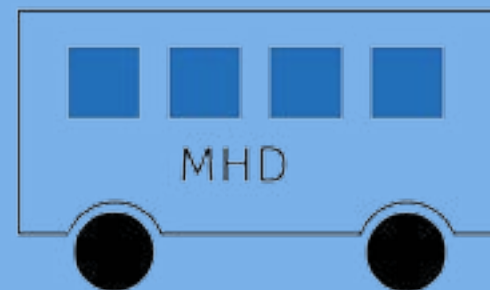
• Chlapec a holčička si spolu hrají na pískovišti. Chlapec se zeptá holčičky: „Nepůjdeme si radši hrát na doktory?“ Holčička: „Tak jo, naval třicet korun!“

DOPLŇOVAČKA

1. zpěvák Karel...
2. syčení
3. iniciály herce Mládka
4. strategie/mapa
5. brčko
6. orgán zraku
7. balón

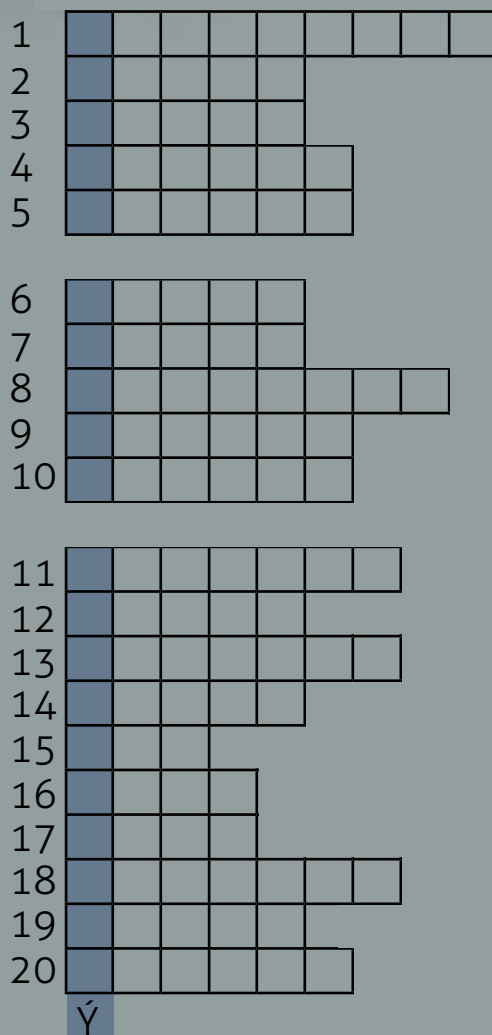
HÁDANKA

Kterým směrem pojede autobus, který je nakreslený na obrázku?

(Nápověda: Na které straně se nachází dveře?)

HUDEBNÍ KŘÍŽOVKA

Zkuste si vyluštit následující doplňovačku. V tajence je ukryto jméno jednoho významného barokního skladatele spojeného s Kroměříží.

LEGENDA

1. Vícehlas.
2. Souzvuk tří a více tónů.
3. Strunný smyčcový hudební nástroj se čtyřmi strunami jen o málo větší než housle.
4. Dohra (v literatuře závěr, doslov).
5. Drnkací hudební nástroj (typický v renesanci).
6. Hudební skladatel, který zhudebňoval texty v Osvobozeném divadle.
7. Umělecká forma spojující dramatické divadelní představení s hudbou.
8. Skladby komponované pro symfonický orchestr.
9. Žalozpěv.
10. Dechový (dřevěný) hudební nástroj.
11. Italský barokní hudební skladatel a houslový virtuos.
12. Skladba sloužící k procvičení.
13. Český hud. skladatel, autor oper Věc Makropulos, Příhody lišky Bystroušky a Její pastorkyňa.
14. Italský hudební skladatel věnující se především opeře.
15. Nejnižší ženský hlas.
16. Zápis tónu.
17. Latinské označení pro dílo.
18. Největší hudební nástroj, do kterého se vzduch vhání měchem. Je typický pro kostely.
19. Skladba vzniklá výběrem „toho nejlepšího z díla“.
20. Strunný úderný hudební nástroj.

ŘEŠENÍ

1. Polyfonie, 2. Akord, 3. Viola, 4. Epilog, 5. Loutna, 6. Ježek, 7. Opera, 8. Symfonie, 9. Elegie, 10. Flétna, 11. Vivaldi, 12. Etuda, 13. Janáček, 14. Janáček, 15. Verdi, 16. Alt, 17. Nota, 18. Opus, 19. Varhany, 20. Suita, 20. Klavír.

A NA ZÁVĚR S TROCHOU NADSÁZKY MRTVÝMU ZIMNÍK

Inu dostal jsem úkol, abych zde něco napsal,
tak zde píši, jak jsem se nas... naštval.
Nevím, co je to za zvláštní Boží znamení,
když nám každou chvíli nefunguje topení.

To už fakt není normální,
když myslím jen na lázně termální,
ten pocit, že se ponořím do teplé, přítulné vany.
Avšak ještě než jsou tyto verše dopsány,
jsou mé oči smutné
svědkem toho, jak mi slza v oku tuhne.

Vše ve mně tak ponuře chladne,
zahřát své tělo se snažím marně.
Ke všemu ty výpadky proudu
těším se, až ze školy odejdu,
však teď zde musím ještě vytrvat,
v tichu a ve tmě zamrzat.

Zkrátka na mé malé tenké ploše
nemám zásoby tuku mrože.
Proto prosím čtenáře,
proměňte se ve žháře,
ať už není ve škole taková zima,
ať mi nezmrzává v ústech slina.